

[Ole Henriksen]

op til, at der i hvert fald ikke sker noget indgreb herfra i overenskomstforhandlingerne, er det da udmærket. Jeg går da ud fra, at hukommelsen vil kunne række disse par måneder, så vi ikke kommer i den situation.

Der er kommet flere i beskæftigelse, siger regeringen, og derfor må aktiviteterne være steget. De beregninger, vi har fra tidligere, går ud på, at der præsteres over 100 mill. overarbejdstimer om året i dette samfund, og så kan man selvfølgelig gøre dette forhold til et moralsk spørgsmål eller til et økonomisk spørgsmål. Vi forbyder jo ikke overarbejde med dette forslag. Det hedder begrænsning af overarbejde, og det gør en forskel. Der er altså ikke tale om, at man ikke kan arbejde over, hvis det er nødvendigt. Vi kan da ikke forestille os, at togføreren standser ude ved Valby station og ikke kører længere, fordi han har nået de 40 timer – vi er jo ikke tosedse – så der er ingen grund til at komme med sådanne postulater.

Der er tale om tvungen afspadsering, og det er der ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt. Man kan jo godt drage i tvivl, om der er beskæftigelse i dette forslag, men tidligere undersøgelser viser jo, at der kommer langt flere i beskæftigelse, hvis vi får tvungen afspadsering, end dem, vi opererer med. Vi er jo gået ned til ca. 5.000–6.000 fuldtidsstillinger ved en tvungen afspadsering af overarbejde, men undersøgelserne viser faktisk, at der bliver ca. 15.000. Vi er åbenbart gået så langt ned, at man søreme ikke engang hos de borgerlige partier tror, at der er noget arbejde at hente, men selvfølgelig er der det, og undersøgelser på nuværende tidspunkt viser, at en arbejdstidsnedsættelse på 1 time af den normale arbejdstid vil give 20.000 flere stillinger. I forligsinstitutionen og andre steder sidder man og forhandler – når man altså forhandler – om et opnå den effekt. Ja men hvorfor skulle der så ikke være en effekt i overarbejdsspørgsmålet? Det er der selvfølgelig også, selv om det ikke er den samme store effekt, det er da klart, men det er disse virksomheder, som opererer med overarbejde, der ødelægger det hele.

Force majeure-formen for overarbejde vil vi ikke forbyde, og vi har ingen forestilling om, at det kan undgås, men de, der opererer overarbejde, fordi de ikke ønsker at tage flere lønmodtagere ind i deres virksomheder, er

dem, der ødelægger det, og det bliver brugt meget ude omkring i virksomhederne.

Vi må ind i en situation, hvor vi kan få øget beskæftigelsen og nedsat arbejdstiden, og det kan man så kalde tvang eller noget lignende, men dette er altså et beskæftigelsesforslag. Og så er det i øvrigt også et miljøforslag, idet det tilsigter, at ikke en ganske lille del af befolkningen skal knokle i virksomhederne, mens der går 300.000 eller 280.000 arbejdsløse. Det er det, det handler om, og jeg går da også ud fra, at vi kan få lavet nye beregninger i udvalget af den effekt, som man nu sætter et spørgsmålstejn ved om fortsat er gældende, i og med at vi har en større aktivitet nu i samfundet. Der kommer flere og flere i beskæftigelse, altså må der også være tale om, at tallet faktisk vokser og ikke går ned mod nul, som fru Lone Dybkjær nævnte.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til hr. Ole Henriksen vil jeg sige, at jeg sagde nu ikke, at det gik ned mod nul, men jeg synes da, det er udmærket, da jeg i øvrigt er uenig i det, hr. Ole Henriksen sagde her, at vi får lidt dokumentation under udvalgsarbejdet fremfor at trække situationen her i salen på nuværende tidspunkt.

Det, der kaldte mig herop, var imidlertid en bemærkning til fru Elisabeth Bruun Olsen. Jeg må sige, at det er klart, at vi skal skelne mellem, hvor der er deltid i overenskomsterne, og hvor der ikke er det. Jeg sagde det sådan mere generelt.

Jeg tror, der er hold i det, når jeg siger, at der i hvert fald er en tradition for, at hvis man er på nedsat arbejdstid eller deltid, selv hvis det overenskomstmæssigt er tilladt, mangler der udviklingsmuligheder. For mig er det ikke bare et spørgsmål om advancement og den slags, det er også et spørgsmål om udviklingsmuligheder, men selvfølgelig også advancementsmuligheder.

Det andet, jeg vil sige, er, at dér, hvor der ikke er nogle overenskomstmæssige rettigheder i den sammenhæng – og det er jo inden for de mere kvindebetonede fag – synes jeg, man skulle prøve at sikre dem. Det tror jeg kunne give noget rent beskæftigelsesmæssigt.

(Kort bemærkning).